

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATEI GENERALE
DOAMNA TAMARA ȆAPETA
prezentate la 14 martie 2024¹

Cauza C-535/22 P

Aeris Invest Sàrl
împotriva
Comisiei Europene,

Comitetului unic de rezoluție (SRB)

„Recurs – Politica economică și monetară – Uniunea bancară – Mecanismul unic de rezoluție – Regulamentul (UE) nr. 806/2014 – Articolul 18 – Condiții de declanșare a unei proceduri de rezoluție – Articolul 15 – Obiectivele rezoluției – Articolul 22 – Principii generale care stau la baza instrumentelor de rezoluție – Articolul 296 TFUE – Obligația de motivare – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Acțiune în anulare și acțiune în despăgubire – Rezoluție a Banco Popular”

I. Introducere

1. Mecanismul unic de rezoluție (denumit în continuare „MUR”) a fost instituit în 2014². La 6 iunie 2017, acesta a fost utilizat pentru prima dată în ceea ce privește Banco Popular Español, SA (denumită în continuare „Banco Popular”).
2. Recurenta, Aeris Invest Sàrl (denumită în continuare „Aeris Invest”), este o persoană juridică de drept luxemburghez și a fost acționară a Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție³ pentru această bancă. Mai mult de 100 de acțiuni directe au fost introduse la Tribunal de către persoane fizice și juridice care dețineau capital în Banco Popular înainte de rezoluția acesteia la 7 iunie 2017.

¹ Limba originală: engleza.

² Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul privind MUR”).

³ Decizia SRB/EES/2017/08 adoptată în cadrul sesiunii executive a Comitetului unic de rezoluție din 7 iunie 2017 referitoare la adoptarea unei scheme de rezoluție cu privire la Banco Popular Español, SA (denumită în continuare „schema de rezoluție”). Schema de rezoluție a fost aprobată prin Decizia (UE) 2017/1246 a Comisiei din 7 iunie 2017 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular Español SA (JO 2017, L 178, p. 15) (denumită în continuare „aprobarea Comisiei”).

3. Prin acțiunea introdusă în fața Tribunalului, Aeris Invest a contestat schema de rezoluție și aprobarea acesteia de către Comisia Europeană pentru o serie de pretinse erori, precum și validitatea anumitor dispoziții ale Regulamentului privind MUR. Această acțiune a fost respinsă pe fond prin Hotărârea din 1 iunie 2022, Aeris Invest/Comisia și SRB (T-628/17, EU:T:2022:315) (denumită în continuare „hotărârea atacată”).

4. În paralel, un alt recurs este pendinte în cauza C-541/22 P, García Fernández și alții/Comisia și SRB⁴, care contestă hotărârea paralelă a Tribunalului privind aceeași schemă de rezoluție (denumit în continuare „recursul paralel”). Argumentele invocate se suprapun în mod semnificativ. Concluziile noastre în recursul menționat sunt prezentate în aceeași zi (denumite în continuare „concluziile prezentate în paralel”), iar aceste două concluzii prezentate în paralel trebuie coroborate.

5. Ținând seama de standardul de control prezentat la punctele 5-7 din concluziile prezentate în paralel, vom propune Curții să mențină cele două hotărâri atacate.

II. Evenimentele care au condus la procedura în fața Tribunalului

6. Situația de fapt relevantă pentru prezentul recurs, care este explicată mai detaliat la punctele 25-83 din hotărârea atacată, este identică cu cea din concluziile prezentate în paralel. Prin urmare, facem trimitere la punctele 9-24 din concluziile menționate.

III. Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

7. Prin acțiunea introdusă la Tribunal la 18 septembrie 2017, Aeris Invest a solicitat anularea schemei de rezoluție și a aprobării Comisiei.

8. La 6 august 2018, au fost admise cererile de intervenție formulate de Regatul Spaniei, de Parlamentul European și de Consiliul Uniunii Europene iar, la 12 aprilie 2019, a fost admisă cererea de intervenție formulată de Banco Santander. Toate acestea au intervenit în susținerea concluziilor Comisiei și ale Comitetului unic de rezoluție (SRB).

9. Prin ordonanța din 12 mai 2021, Tribunalul a obligat SRB să prezinte versiunea integrală a schemei de rezoluție, a evaluării 2, a evaluării Băncii Centrale Europene (BCE) privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular (denumită în continuare „situația de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla o entitate”) din 6 iunie 2017, a scrisorii din 6 iunie 2017 a Banco Popular adresată BCE, inclusiv anexa la această scrisoare, precum și a scrisorii din 18 mai 2017 a BCE adresată Banco Popular.

10. Prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul, după ce a luat cunoștință de aceste documente, a hotărât că acestea nu erau necesare pentru soluționarea cauzei și a retras din dosar versiunile confidențiale ale documentelor, după care a transmis recurentei (reclamanta în primă instanță), precum și Comisiei, Regatului Spaniei, Parlamentului, Consiliului și Banco Santander scrisoarea din 6 iunie 2017 a Banco Popular adresată BCE fără anexa la aceasta.

11. Tribunalul a respins în totalitate acțiunea ca fiind nefondată.

⁴ Hotărârea atacată cu recurs din 1 iunie 2022, Eleveté Invest Group și alții/Comisia și SRB (T-523/17, EU:T:2022:313) (denumită în continuare „hotărârea paralelă atacată”).

IV. Procedura în fața Curții

12. Prin recursul formulat la 9 august 2022, Aeris Invest solicită Curții următoarele:

- anularea hotărârii atacate și, în conformitate cu concluziile reclamantei în primă instanță în fața Tribunalului:
 - anularea schemei de rezoluție a SRB;
 - anularea aprobării de către Comisie a schemei de rezoluție și
 - declararea inaplicabilității articolelor 15 și 22 din Regulamentul privind MUR, în temeiul articolului 277 TFUE;
- obligarea Comisiei și a SRB la plata cheltuielilor de judecată efectuate în primă instanță și în cadrul prezentului recurs;
- cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal și, în acest caz, soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul.

13. Comisia, SRB, Consiliul, Regatul Spaniei și Banco Santander solicită Tribunalului:

- respingerea recursului în totalitate;
- obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată.

14. În plus, Consiliul solicită Tribunalului:

- în cazul în care Curtea anulează hotărârea atacată și se pronunță asupra acțiunii în temeiul articolului 61 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aceasta ar trebui să respingă excepția de nelegalitate a articolelor 15, 18, 20, 21, 22 și 24 din Regulamentul privind MUR.

15. Banco Santander susține în plus că, în cazul în care Curtea ar admite recursul și ar decide, potrivit articolului 61 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, să se pronunțe ea însăși asupra acțiunii în anulare, aceasta ar trebui:

- potrivit articolului 264 al doilea paragraf TFUE, să limiteze domeniul de aplicare al hotărârii sale prin menținerea efectelor vânzării Banco Popular către Banco Santander.

V. Analiză

16. Recurenta invocă opt motive în susținerea recursului său. Primul motiv de recurs se întemeiază pe încălcarea de către Tribunal a articolului 18 din Regulamentul privind MUR, a obligației de diligență și a obligației de motivare. Potrivit celui de al doilea motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolele 14 și 20 din Regulamentul privind MUR, obligația de diligență și articolul 296 TFUE. Al treilea motiv de recurs se întemeiază pe încălcarea de către Tribunal a obligației sale de diligență, a articolelor 17 și 47 din Carta drepturilor

fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și a articolului 14 din Regulamentul privind MUR. Al patrulea motiv de recurs susține că Tribunalul a încălcat dreptul la apărare prevăzut la articolul 47 din cartă și la articolul 296 TFUE. Al cincilea motiv de recurs se întemeiază pe încălcarea de către Tribunal a articolului 296 TFUE și a dreptului la apărare prevăzut la articolul 47 din Cartă în ceea ce privește confidențialitatea schemei de rezoluție și a evaluării 2. Al șaselea motiv de recurs se întemeiază pe încălcarea de către Tribunal a articolului 47 din cartă și a articolului 6 din Convenția europeană a drepturilor omului (denumită în continuare „CEDO”) prin respingerea cererii de documente formulate de recurentă. Al șaptelea motiv de recurs se întemeiază pe încălcarea de către Tribunal a articolelor 17 și 52 din cartă prin respingerea excepției de nelegalitate a articolelor 15 și 22 din Regulamentul privind MUR, în măsura în care acestea constituie o ingerință disproporționată în dreptul de proprietate. Al optulea motiv de recurs se întemeiază pe încălcarea de către Tribunal a articolelor 17 și 52 din cartă, precum și a articolului 5 alineatul (4) TUE.

17. Prezentul recurs și recursul paralel au în comun o serie de motive de recurs. Având în vedere legăturile dintre cele două, vom structura prezentele concluzii în două părți: în secțiunea A, vom aborda motivele de recurs comune ambelor recursuri, iar în secțiunea B le vom aborda pe cele specifice prezentului recurs.

A. Motivele de recurs comune cauzelor C-535/22 P și C-541/22 P

18. Două subiecte sunt comune ambelor recursuri. Primul se referă la articolul 18 din Regulamentul privind MUR⁵, pe care îl vom aborda în secțiunea 1.

19. Al doilea subiect comun celor două recursuri se referă la pretinsa încălcare de către Tribunal a obligației de motivare și a articolului 47 din cartă⁶. Vom aborda aceste aspecte în secțiunea 2.

1. Articolul 18 din Regulamentul privind MUR

a) Articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul privind MUR

20. În cadrul primului motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept⁷ atunci când a apreciat că problemele de lichiditate pot constitui un motiv pentru care se poate considera că o bancă se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, întrucât banca, deși se confrunta cu probleme de lichiditate, era solvabilă. În cadrul recursului paralel, recurenții susțin de asemenea, în primul aspect al primului motiv, că Tribunalul a considerat în mod eronat că insolvența nu este o condiție pentru a stabili situația de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla o bancă.

⁵ Aceste pretenții se regăsesc în primul motiv de recurs în cauza C-535/22 P și în primul motiv de recurs în cauza C-541/22 P.

⁶ Aceste pretenții se regăsesc în al patrulea, al cincilea și al șaselea motiv de recurs în cauza C-535/22 P, precum și în al cincilea și al șaselea aspect al celui de al doilea motiv de recurs în cauza C-541/22 P.

⁷ Punctele 275-304 din hotărârea atacată.

21. În al doilea rând, recurenții din recursul paralel susțin de asemenea că Tribunalul a admis în mod eronat pasivitatea SRB în ceea ce privește necesitatea de a acorda Banco Popular un aport urgent de lichidități (denumit în continuare „AUL”), întrucât SRB are o obligație de diligență, inclusiv o obligație de a asigura un AUL înainte ca banca să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate⁸.

22. În ceea ce privește prima cerere, potrivit ambelor hotărâri atacate, condițiile pentru a stabili dacă entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate sunt reglementate mai detaliat de articolul 18 alineatul (4) din Regulamentul privind MUR⁹ și nu impun ca o bancă să fie în insolvență, însă aceste condiții nu exclud nici posibilitatea constatării situației de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla o bancă atunci când se confruntă cu probleme de lichiditate care nu sunt temporare.

23. Tribunalul a examinat apoi diferitele surse și explicații potrivit cărora BCE (în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla o entitate) și SRB (în schema de rezoluție) au respectat articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul privind MUR, ceea ce au făcut având în vedere problemele acute de lichiditate ale Banco Popular.

24. Printre acestea se numără raportul anual al Banco Popular din 2016, reducerea ratingului Banco Popular de către diferite agenții de rating, relatările negative din presă, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate al băncii (care scăzuse sub pragul minim de 80 %), Ghidul Autorității Bancare Europene¹⁰ care stabilește condițiile pentru o evaluare a situației de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla o entitate și scrisoarea Consiliului de administrație al Banco Popular însuși¹¹.

25. Tribunalul a făcut trimitere la considerentul (57) al Regulamentului privind MUR, potrivit căruia ar trebui adoptată o decizie de rezoluție înainte ca entitatea să devină insolubilă și înainte ca întregul său capital propriu să fi fost anihilat. Astfel, a concluzionat în mod corect că insolvența nu constituia singura ipoteză în care se poate lua o decizie de rezoluție¹².

26. Nu există niciun element în textul Regulamentului privind MUR sau în Ghidul ABE care să sugereze faptul că problemele de lichiditate care nu sunt temporare nu pot conduce la o concluzie privind situația de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla o entitate. Prin urmare, Tribunalul a interpretat în mod corect articolul 18 alineatele (1) și (4) din Regulamentul privind MUR și a concluzionat că constatarea situației de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla Banco Popular îndeplinește condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul privind MUR potrivit căreia „entitatea se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat”.

27. În ceea ce privește cel de al doilea motiv, recurenții din recursul paralel susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept, constatând că SRB nu a contribuit la intrarea în dificultate a Banco Popular. Aceștia susțin că Tribunalul a considerat în mod greșit că cauzele unei situații de

⁸ Punctele 118-177 din hotărârea paralelă atacată.

⁹ Punctul 288 din hotărârea atacată; punctul 130 din hotărârea paralelă atacată.

¹⁰ Ghidul Autorității Bancare Europene (ABE) din 6 august 2015 privind interpretarea diferitelor circumstanțe în care o instituție este considerată a fi în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate conform articolului 32 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE (EBA/GL/2015/07).

¹¹ Punctele 291, 292, 297 și 298 din hotărârea atacată. A se vedea de asemenea punctele 118-145 din hotărârea paralelă atacată.

¹² Punctul 286 din hotărârea atacată; punctul 132 din hotărârea paralelă atacată.

dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla banca sunt distincte de stabilirea faptului dacă rezoluția a respectat cerințele articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul privind MUR¹³.

28. În recursul paralel, recurenții susțin că considerentul (52) al Regulamentului privind MUR¹⁴ impune SRB obligația de a se asigura că o bancă primește un AUL înainte de a decide cu privire la rezoluție. În replică, în opinia noastră, Tribunalul a respins în mod întemeiat acest argument, afirmând că AUL este de competența băncilor centrale naționale¹⁵. Într-adevăr, așa cum au arătat în mod întemeiat Comisia și SRB în înscrisurile lor, considerentul (52) al Regulamentului privind MUR nu poate fi interpretat ca un temei juridic pentru stabilirea unei obligații de „salvare a băncii” înainte de a se lua o decizie de rezoluție.

29. Recurenții din recursul paralel susțin că Tribunalul a încălcat principiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, potrivit căruia o persoană nu poate invoca propria culpă pentru a obține un avantaj¹⁶. În acest context, recurenții din recursul paralel susțin că Tribunalul a separat în mod eronat principiul bunei administrări de legalitatea schemei de rezoluție¹⁷.

30. În opinia noastră, Tribunalul s-a concentrat în mod corect pe sarcinile SRB în temeiul Regulamentului privind MUR și pe condițiile impuse de aceasta pentru a decide cu privire la o rezoluție în temeiul articolului 18 alineatul (1) din acest regulament. De asemenea, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare atunci când a decis să trateze pretinsa abatere a SRB în cadrul cererii de despăgubiri formulate de recurenții din recursul paralel, mai degrabă decât în legătură cu legalitatea schemei de rezoluție¹⁸.

31. În concluzie, considerăm că Curtea ar trebui să respingă toate motivele de recurs referitoare la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul privind MUR.

b) Articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind MUR

32. În primul rând, Aeris Invest susține că existau măsuri alternative la rezoluție și, prin urmare, Tribunalul a interpretat în mod eronat articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind MUR¹⁹. Mai precis, aceasta reproșează Tribunalului că nu a solicitat ca SRB să examineze în mod detaliat și imparțial motivele pentru care nu a fost acordat Banco Popular un AUL suplimentar. De

¹³ Punctul 166 din hotărârea paralelă atacată.

¹⁴ „MUR ar trebui să se bazeze pe cadrul Regulamentului (UE) nr. 1024/2013 [al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudencială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63)] și al Directivei 2014/59/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190)]. Prin urmare, atunci când situația financiară sau solvabilitatea unei entități se deteriorează, comitetul ar trebui să aibă dreptul să intervină într-un stadiu incipient. Informațiile pe care comitetul le primește de la autoritățile naționale de rezoluție sau de la BCE în această etapă sunt esențiale pentru stabilirea măsurilor pe care le poate lua pentru a pregăti rezoluția entității vizate.”

¹⁵ Punctul 175 din hotărârea paralelă atacată.

¹⁶ Punctele 167-168 din hotărârea paralelă atacată.

¹⁷ Punctul 173 din hotărârea atacată.

¹⁸ Vom trata motivul de recurs privind răspunderea extracontractuală a Uniunii Europene în concluziile prezentate în paralel, în cadrul celui de al patrulea motiv al recursului paralel (punctele 63-87).

¹⁹ Acest motiv de recurs se referă la hotărârea atacată, punctele 305-327.

asemenea, recurenții din recursul paralel susțin că Tribunalul și-a încălcat obligația de motivare, a apreciat în mod eronat elementele de probă și a interpretat în mod eronat articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind MUR²⁰.

33. Tribunalul a examinat (i) faptul că SRB ținuse seama de AUL acordat Banco Popular, (ii) aprobarea de către BCE a acestuia, și (iii) lipsa de efect a unui astfel de aport asupra „epuizării situației de trezorerie a Banco Popular”²¹. Acesta a examinat și corespondența dintre BCE și Banco de España (Banca Spaniei) cu privire la AUL, care, în opinia Tribunalului, a demonstrat rapiditatea deteriorării Banco Popular²². Tribunalul s-a referit de asemenea la constatarea BCE potrivit căreia, chiar dacă AUL ar fi fost aprobat la 5 iunie 2017, Banco Popular nu ar fi fost în măsură să facă față angajamentelor sale cel târziu la 7 iunie 2017²³. În cele din urmă, Tribunalul a concluzionat că furnizarea de AUL nu este o sarcină a SRB în temeiul Regulamentului privind MUR²⁴.

34. Având în vedere ceea ce precedă, considerăm că Tribunalul a verificat în mod corect obligațiile care revin SRB în temeiul articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind MUR.

35. În al doilea rând, recurenta discută sumele pe care le consideră efectiv disponibile ca AUL, fără a susține însă că Tribunalul a denaturat faptele. Recurenții din recursul paralel contestă, de asemenea, aprecierea elementelor de probă de către Tribunal în ceea ce privește quantumul AUL care ar fi putut fi acordat, majorarea de capital, separarea activelor, vânzarea privată către un tert și eventualul ajutor de stat și utilizarea Fondului unic de rezoluție (FUR).

36. Considerăm că aceste argumente sunt inadmisibile, având în vedere că Curtea de Justiție nu are competența de a stabili faptele sau de a examina probele, cu excepția cazului în care recurenții susțin că Tribunalul a denaturat faptele și că o astfel de denaturare trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile aflate la dosarul Curții²⁵.

37. În plus, partea care invocă o denaturare trebuie să indice cu precizie elementele care ar fi fost denaturate de acesta și să demonstreze erorile de analiză care, în opinia sa, ar fi condus Tribunalul la această denaturare²⁶.

38. Recurenții din ambele recursuri se limitează la a reitera faptele prezentate în fața Tribunalului, fără a demonstra că această instanță a denaturat probele.

39. Având în vedere ceea ce precedă și în măsura în care sunt admisibile, argumentele recurenților cu privire la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind MUR ar trebui respinse.

²⁰ Aceste afirmații se referă la hotărârea paralelă atacată, punctele 178-231.

²¹ Punctul 308 din hotărârea atacată.

²² *Ibidem*, punctul 310.

²³ Punctul 308 din hotărârea atacată; punctul 184 din hotărârea paralelă atacată.

²⁴ În schimb, Tribunalul a examinat documentele pe care s-a întemeiat SRB pentru a constata că nu este posibilă nicio alternativă la rezoluție (AUL suplimentar aprobat, care nu a ameliorat situația, și lipsa unui AUL suplimentar din partea Băncii Spaniei). Punctele 314 și 315 din hotărârea atacată.

²⁵ Hotărârea din 2 septembrie 2010, Comisia/Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481, punctul 63); Hotărârea din 29 octombrie 2015, Comisia/ANKO (C-78/14 P, EU:C:2015:732, punctul 54).

²⁶ Hotărârea din 10 noiembrie 2022, Comisia/Valencia Club de Fútbol (C-211/20 P, EU:C:2022:862, punctul 55).

c) Articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul privind MUR

40. Recurenții din recursul paralel susțin, în al treilea aspect al primului lor motiv de recurs, în primul rând, că Tribunalul a interpretat în mod greșit modul în care ar trebui să se realizeze evaluarea comparativă a intereselor în temeiul articolului 18 alineatul (1) litera (c) și al articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul privind MUR.

41. În al doilea rând, aceștia susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a constatat că nu a fost discriminatoriu tratamentul aplicat băncilor italiene care se aflau sau erau susceptibile de a se afla în situație de dificultate, dar în privința cărora nu a avut loc nicio rezoluție²⁷.

42. În al treilea rând, aceștia contestă decizia Tribunalului prin care se constată inadmisibilitatea noilor argumente întrucât au fost invocate tardiv în cursul procedurii în primă instanță²⁸.

43. În ceea ce privește primul argument, recurenții din recursul paralel susțin că SRB și Comisia ar fi trebuit să evalueze comparativ interesul public și interesul acționarilor.

44. Respingând acest argument, în mod întemeiat în opinia noastră, Tribunalul a arătat la punctul 246 din hotărârea paralelă atacată că decizia cu privire la interesul public al rezoluției nu vizează doar interesele acționarilor, ci și pe cele ale depunătorilor, ale salariaților și ale celorlalți creditori ai băncii, în sensul articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul privind MUR. În plus, Tribunalul a analizat avantajele²⁹ care au contrabalansat pierderile suferite de acționarii Banco Popolar, în comparație cu o situație în care banca ar fi fost lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență.

45. În ceea ce privește al doilea aspect, considerăm că Tribunalul nu a săvârșit o eroare atunci când a considerat că lipsa rezoluției băncilor italiene nu este o situație comparabilă care ar da naștere unei discriminări. Tribunalul s-a referit în mod întemeiat la faptul că aceste bănci nu exercitau, potrivit SRB, funcții critice și că lichidarea lor (spre deosebire de rezoluție) nu ar avea efecte negative semnificative asupra stabilității financiare. Tribunalul a mai afirmat în mod întemeiat că un element de comparație adecvat în această situație ar fi o bancă care a trecut de asemenea printr-o procedură de rezoluție.

46. În sfârșit, considerăm că Tribunalul a respins în mod întemeiat noul argument al recurenților din recursul paralel ca urmare a prezentării sale tardive. La punctul 261 din hotărârea paralelă atacată, Tribunalul a explicat că reclamanții în primă instanță au invocat tardiv un argument privind articolul 24 din Regulamentul privind MUR, justificând tardivitatea aceluia argument prin faptul că documentele nu erau disponibile la momentul introducerii acțiunii.

47. Cu toate acestea, după cum a subliniat Tribunalul, documentele se referă la elemente de fapt cunoscute de reclamanții în primă instanță la momentul introducerii acțiunii, iar prezentarea tardivă de noi argumente nu s-a întemeiat, prin urmare, pe elemente de fapt și de drept de care reclamanții în primă instanță nu aveau cunoștință.

48. Prin urmare, propunem Curții să respingă ca nefondate argumentele recurenților din recursul paralel cu privire la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul privind MUR.

²⁷ Punctul 254 din hotărârea paralelă atacată.

²⁸ Aceste preținse erori sunt cuprinse în hotărârea paralelă atacată, punctele 243-247, 254 și 261.

²⁹ Și anume sub forma menținerii funcțiilor critice, a limitării efectelor negative asupra economiei și a stabilității financiare, precum și a evitării pierderilor de către creditori. Punctul 247 din hotărârea paralelă atacată.

2. *Obligația de motivare și articolul 47 din cartă*

49. Prin intermediul celui de al patrulea, al cincilea și al șaselea motiv de recurs în prezenta procedură, precum și al celui de al cincilea și al șaselea aspect al celui de al doilea motiv de recurs în recursul paralel, recurenții susțin că Tribunalul a încălcat obligația de motivare și articolul 47 din cartă în ceea ce privește, în primul rând, schema de rezoluție și evaluarea 2 și, în al doilea rând, confidențialitatea anumitor documente din procedura de rezoluție, precum și decizia Tribunalului de a nu dispune măsuri de cercetare judecătorească în primă instanță.

50. În ceea ce privește obligația de motivare a Tribunalului, ce obligații ar trebui să controleze Curtea de Justiție?

51. Curtea a statuat că „motivarea unei hotărâri a Tribunalului trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul acestuia, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile deciziei adoptate, iar Curții să își exercite controlul”³⁰. Aceasta nu înseamnă însă că obligația de motivare impune Tribunalului să furnizeze o motivare care să urmeze în mod exhaustiv și unul câte unul toate argumentele prezentate de părțile în litigiu și această motivare poate fi, așadar, implicită, cu condiția de a permite „persoanelor interesate să cunoască motivele pentru care Tribunalul nu a admis argumentele lor, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul”³¹.

52. Curtea a statuat că „gradul de precizie a motivării unei decizii trebuie să fie proporțional cu posibilitățile materiale și cu condițiile tehnice și de timp în care aceasta trebuie adoptată”³².

53. Prin urmare, în cadrul prezentului recurs, revine Curții sarcina de a verifica dacă Tribunalul a explicat în mod suficient motivarea deciziei sale cu privire la motivele invocate în primă instanță.

a) Evaluările și schema de rezoluție

54. În cadrul celui de al patrulea motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul și-a motivat insuficient și contradictoriu controlul asupra schemei de rezoluție, în special în ceea ce privește evaluarea 2³³ din schema de rezoluție, precum și considerentele (23), (24) și (26) ale schemei de rezoluție în ceea ce privește gravitatea problemelor de lichiditate ale Banco Popular. Recurenții din recursul paralel susțin, în al șaselea aspect al celui de al doilea motiv de recurs, că Tribunalul a suplinit obligația de motivare a SRB.

55. Trebuie adăugat că recurenta din prezentul recurs pune în discuție fapte³⁴ pe care Tribunalul le-a reținut ca fiind dovedite, fără a invoca o denaturare a faptelor de către Tribunal³⁵. În plus, un motiv este inadmisibil în cadrul unui recurs care „se limitează la reproducerea textuală a motivelor și a argumentelor care au fost deja prezentate în fața Tribunalului, inclusiv cele care erau

³⁰ Hotărârea din 19 decembrie 2019, HK/Comisia (C-460/18 P, EU:C:2019:1119, punctul 38 și jurisprudența citată).

³¹ Hotărârea din 18 ianuarie 2024, Jenkinson/Consiliul și alții (C-46/22 P, EU:C:2024:50, punctul 131).

³² Hotărârea din 6 noiembrie 2012, Éditions Odile Jacob/Comisia (C-551/10 P, EU:C:2012:681, punctul 48 și jurisprudența citată).

³³ Pentru prezentarea diferitelor evaluări, a se vedea punctele 16, 19 și 23 din concluziile prezentate în paralel.

³⁴ Acestea se referă la sumele care figurează în evaluarea 1 și în evaluarea 2.

³⁵ A se vedea jurisprudența menționată la notele de subsol 25 și 26 de mai sus.

întemeiate pe fapte înlăturate în mod expres de această instanță. Astfel, un asemenea recurs constituie în realitate o cerere prin care se urmărește o simplă reexaminare a cererii introductive depuse la Tribunal, ceea ce nu este de competența Curții”³⁶.

56. Considerăm că al patrulea motiv de recurs nu face decât să reitereze argumentele prezentate în primă instanță, fără a aborda argumentele invocate de Tribunal. Prin urmare, în ceea ce privește aceste afirmații factuale, Curtea ar trebui să le declare inadmisibile.

57. În ipoteza în care Curtea nu ar fi de acord, considerăm că acest motiv de recurs trebuie respins ca nefondat. În hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că nu există o contradicție între constatările din evaluarea 2, întrucât aceste constatări au servit unor scopuri diferite: constatarea de către SRB a solvabilității Banco Popular era o expresie a valorii contabile a băncii, în timp ce diferitele estimări ale valorii băncii³⁷ exprimau valoarea de piață a acesteia.

58. Valoarea contabilă poate fi descrisă mai ușor ca fiind valoarea societății așa cum este înregistrată în bilanțul acesteia. Valoarea de piață este prețul actual pe care l-ar obține banca pe piață³⁸. În lumina acestei explicații, considerăm că Tribunalul a apreciat în mod corect că nu există nicio contradicție în evaluarea 2 atunci când s-a referit la Banco Popular ca fiind solvabilă, în timp ce valoarea sa de piață era estimată în cel mai pesimist scenariu la minus 8,2 miliarde de euro.

59. Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al patrulea motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul și-a încălcat obligația de motivare atunci când a admis că considerentele (23), (24) și (26) ale schemei de rezoluție sunt suficiente pentru a înțelege deteriorarea situației Banco Popular și necesitatea rezoluției. Aceasta susține că informațiile sunt generice și ar putea fi aplicate în cazul oricărei crize de lichiditate.

60. Curtea de Justiție ar trebui să respingă aceste argumente. Astfel cum subliniază în mod întemeiat SRB în replică, recurenta nu arată motivul pentru care informațiile privind deteriorarea situației Banco Popular sunt generice și nu precizează ce lipsește pentru a înțelege în mod corespunzător criza de lichiditate a acesteia și necesitatea unei rezoluții.

61. În cadrul celui de al șaselea aspect al celui de al doilea motiv de recurs prezentat de recurenții din recursul paralel, trebuie declarate inadmisibile mai multe argumente³⁹. Deși indică punctul relevant din hotărârea paralelă atacată, recurenții din recursul paralel se referă doar la o lipsă

³⁶ A se vedea Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia (C-466/19 P, EU:C:2021:76, punctul 45 și jurisprudența citată).

³⁷ Această evaluare a estimat printre altele valoarea economică a Banco Popular la 1,3 miliarde de euro în cel mai optimist scenariu, la minus 8,2 miliarde de euro în cel mai pesimist scenariu și la minus 2 miliarde de euro pentru cea mai bună estimare.

³⁸ A se vedea punctul 343 din hotărârea atacată. Pentru o explicație a diferențelor pe care le pot produce cele două metode, a se vedea Macit, F., și Topaloğlu, Z., „Why bank market value to book ratios are so different: evidence from Turkish banking sector”, *Economic and Business Review*, vol. 14(2), 2012, p. 169. Pentru o analiză a diferențelor dintre cele două metode de măsurare a datoriei, a se vedea Bowman, R.G., „The importance of a market-value measurement of debt in assessing leverage”, *Journal of Accounting Research*, vol. 18(1), 1980, p. 242, în special p. 245-246.

³⁹ Este vorba despre argumente îndreptate împotriva SRB și pretinsa încălcare a obligației de motivare a schemei de rezoluție în ceea ce privește alegerea Deloitte ca evaluator independent. Unele dintre argumentele din această parte sunt de asemenea o repetare a argumentelor invocate cu privire la articolul 18 din Regulamentul privind MUR, tratate mai sus (problema dacă o criză gravă de lichiditate constituie un temei pentru a constata că o bancă se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate; dacă SRB are vreun rol în acordarea de AUL).

generală de motivare, fără a preciza eroarea pretins săvârșită de Tribunal⁴⁰. În plus, aceștia invocă de asemenea noi argumente privind versiunea neconfidențială a evaluării 2 în stadiul recursului, care nu sunt admisibile⁴¹.

62. În ceea ce privește fondul cauzei, rămân de analizat două argumente. În primul rând, recurenții din recursul paralel susțin că Tribunalul a constatat în mod eronat că, prin aprobarea schemei de rezoluție, Comisia și-a îndeplinit obligația de motivare⁴². În al doilea rând, aceștia susțin că Tribunalul a considerat în mod eronat că argumentul lor prin care au invocat încălcarea doctrinei Meroni în ceea ce privește măsura în care participă Comisia la procedura de soluționare este introdus tardiv⁴³.

63. În ceea ce privește primul argument, Tribunalul a constatat că aprobarea Comisiei îndeplinește obligația de motivare și explică trimiterile pe care le face la schema de rezoluție. Tribunalul a invocat articolul 18 alineatul (7) din Regulamentul privind MUR, potrivit căruia Comisia poate fie să aprobe schema de rezoluție, fie să se opună acesteia în ceea ce privește aspectele discreționare ale schemei de rezoluție. Aceasta înseamnă, potrivit Tribunalului, că de fapt Comisia nu ar trebui să reitereze raționamentul SRB din spatele schemei de rezoluție, ci pur și simplu să o aprobe.

64. Trebuie precizat că problema dacă aprobarea Comisiei a fost suficientă sau dacă a fost o simplă confirmare a deciziei SRB a fost deja abordată de Tribunal în una dintre cauzele-pilot, *Algebris*⁴⁴, care nu a fost atacată în fața Curții de Justiție. Tribunalul a constatat că trimiterea făcută de Comisie la schema de rezoluție și motivarea acesteia au respectat în mod suficient obligația de motivare. Acesta a considerat că „schema de rezoluție și motivarea acesteia fac parte din contextul”⁴⁵ în care a fost adoptată aprobarea Comisiei.

65. Suntem de acord cu această constatare⁴⁶. Atât timp cât schema de rezoluție este motivată suficient, Comisia confirmă de asemenea faptul că SRB și-a îndeplinit obligația de motivare. Cu alte cuvinte, în cazul în care Comisia consideră că schema de rezoluție nu îndeplinește această obligație, aceasta trebuie să i se opună și să solicite modificarea de către SRB a schemei de rezoluție.

66. Prin urmare, nu vedem nicio eroare în raționamentul Tribunalului referitor la aprobarea Comisiei.

⁴⁰ Ceea ce trebuie considerat inadmisibil ca urmare a pronunțării Hotărârii Curții din 28 aprilie 2022, *Changmao Biochemical Engineering/Comisia* (C-666/19 P, EU:C:2022:323, punctele 187-189). În plus, „nu îndeplinește această cerință recursul care nu cuprinde nicio argumentație prin care să se urmărească în mod specific identificarea erorii de drept care ar vicia hotărârea sau ordonanța în discuție”. Hotărârea din 14 octombrie 2021, *NRW. Bank/SRB* (C-662/19 P, EU:C:2021:846, punctul 36).

⁴¹ Potrivit articolului 170 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție, recursul nu poate modifica obiectul litigiului dedus judecătii Tribunalului. A se vedea de asemenea Hotărârea din 1 februarie 2007, *Sison/Consiliul* (C-266/05 P, EU:C:2007:75, punctul 95).

⁴² Punctele 570-578 din hotărârea paralelă atacată.

⁴³ Punctele 579-581 din hotărârea paralelă atacată. Hotărârea din 13 iunie 1958, *Meroni/Înalta Autoritate* (9/56, EU:C:1958:7).

⁴⁴ Hotărârea din 1 iunie 2022, *Algebris (UK) și Anchorage Capital Group/Comisia* (T-570/17, EU:T:2022:314).

⁴⁵ *Ibidem*, punctul 151.

⁴⁶ A se vedea de asemenea Concluziile avocatei generale Căpeta prezentate în cauza *Comisia/SRB* (C-551/22 P, EU:C:2023:846, punctele 123-128).

67. În sfârșit, Tribunalul a constatat că recurenții din recursul paralel au introdus pentru prima dată în replică un argument întemeiat pe doctrina Meroni⁴⁷ și, prin urmare, l-a considerat inadmisibil.

68. Tribunalul a explicat că, în acțiunea lor în primă instanță, recurenții au susținut că Comisia și-a încălcat obligația de motivare, deși aceasta era obligația sa în temeiul doctrinei Meroni. În replica lor în primă instanță, aceștia au susținut în plus că rolul Comisiei în procedura de rezoluție, mai general, încalcă principiile delegării prevăzute la articolul 291 TFUE și doctrina Meroni.

69. Este vorba, într-adevăr, despre două argumente diferite, dintre care cel din urmă ar putea fi interpretat implicit ca o excepție de nelegalitate în raport cu articolul 18 din Regulamentul privind MUR, care clarifică rolul Comisiei în adoptarea unei măsuri de rezoluție.

70. Prin urmare, considerăm că Tribunalul nu a săvârșit o eroare atunci când a constatat că acest argument este introdus tardiv și, prin urmare, inadmisibil.

b) Confidențialitatea schemei de rezoluție și a altor documente

71. În cadrul celui de al cincilea motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare⁴⁸ atunci când a constatat că nu avea dreptul să primească versiunea integrală (confidențială) a schemei de rezoluție. În plus, susține de asemenea că Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a concluzionat că o versiune neconfidențială a schemei de rezoluție nu constituie o încălcare a articolului 88 alineatul (1) din Regulamentul privind MUR.

72. Recurenta susține în continuare că Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a constatat că era în măsură să introducă o acțiune directă împotriva schemei de rezoluție și că a putut formula observații cu privire la publicarea ulterioară a unei versiuni mai puțin confidențiale care a avut loc în cursul procedurii în primă instanță, înainte de depunerea memoriului lor în replică. În sfârșit, recurenta critică Tribunalul pentru că a considerat că versiunea integrală (care conține informații confidențiale) a schemei de rezoluție, a evaluărilor 1 și 2, precum și a altor documente legate de rezoluție nu este relevantă pentru soluționarea litigiului⁴⁹.

73. În cadrul celui de al cincilea aspect al celui de al doilea motiv de recurs, recurenții din recursul paralel susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare, la punctele 503 și 504 din hotărârea paralelă atacată, atunci când a constatat că nu le-a fost încălcat dreptul la apărare ca urmare a lipsei accesului lor la ansamblul dosarelor din cadrul procedurii de rezoluție.

74. În esență, a verificat Tribunalul în mod corect, în ambele hotărâri atacate, necesitatea ca reclamantii în primă instanță să aibă acces la versiunile confidențiale ale schemei de rezoluție și la documentele conexe? Considerăm că răspunsul este afirmativ.

75. Tribunalul a stabilit mai întâi standardul de control în raport cu articolul 47 din cartă, luând în considerare în mod specific contextul Regulamentului privind MUR, care la articolul 88 alineatul (5) prevede obligația SRB de a se asigura că orice divulgare pe care o efectuează nu

⁴⁷ Doctrina rezultă din Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7). Pentru o explicație a doctrinei și a luării noastre de poziție cu privire la aplicabilitatea sa în procedura de rezoluție, a se vedea Concluziile avocatei generale Cápeta prezentate în cauza Comisia/SRB (C-551/22 P, EU:C:2023:846, punctele 75-97).

⁴⁸ Punctele 356-402 din hotărârea atacată.

⁴⁹ *Ibidem*, punctul 723.

cuprinde informații confidențiale⁵⁰ și la articolul 88 alineatul (1) stipulează că „[i]nformațiile care fac obiectul cerințelor privind secretul profesional nu pot fi comunicate niciunei entități publice sau private, exceptând cazurile în care furnizarea informațiilor este necesară în proceduri judiciare”.

76. Tribunalul a respins de asemenea argumentele recurenteii potrivit cărora ar fi trebuit să i se notifice versiunea integrală a schemei de rezoluție și a altor documente, în sprijinul cărora a invocat jurisprudența în materie de măsuri restrictive. Această instanță a constatat că schema de rezoluție nu constituie o măsură individuală luată împotriva acționarilor unei bănci, spre deosebire de măsurile restrictive prin care unei persoane i se îngheță fondurile⁵¹.

77. Aceași logică a condus Tribunalul să respingă, de asemenea, în hotărârea paralelă, argumentul reclamantilor în primă instanță, potrivit căruia aceștia ar fi trebuit să aibă acces la dosar în temeiul articolului 90 alineatul (4) din Regulamentul privind MUR. Potrivit Tribunalului, dreptul de acces la dosar privește entitatea care face obiectul schemei de rezoluție, și anume Banco Popular, iar nu acționarii sau creditorii săi⁵².

78. Tribunalul a mai făcut distincție între obligația privind secretul profesional ce revine SRB în temeiul Regulamentului privind MUR și dreptul de acces la documente în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001⁵³ invocat de reclamant. Tribunalul a respins această comparație, întrucât Regulamentul privind MUR a stabilit o normă generală potrivit căreia divulgarea informațiilor confidențiale deținute de SRB este interzisă⁵⁴.

79. În schimb, făcând o analogie cu Directiva 2004/39⁵⁵, al cărei articol 54 alineatul (1) este echivalent cu articolul 88 alineatul (1) din Regulamentul privind MUR, în opinia noastră, Tribunalul a constatat în mod întemeiat că scopul acestor două dispoziții nu este de a acorda publicului acces la documente.

80. În continuare, Tribunalul a analizat foarte detaliat obligațiile privind secretul profesional aferente schemei de rezoluție, evaluării 2, precum și documentelor pe care s-a întemeiat SRB pentru a lua decizia. El a descris diferitele consecințe negative pe care le-ar fi putut avea divulgarea integrală⁵⁶.

81. Această instanță a precizat de asemenea că articolul 88 alineatul (1) din Regulamentul privind MUR face referire la *posibilitatea* ca o instanță să dispună divulgarea dacă este necesar, în scopul unei proceduri judiciare, iar nu, astfel cum au susținut reclamantii în primă instanță, ca divulgarea să devină *obligatorie* ori de câte ori este inițiată o procedură judiciară împotriva unei decizii⁵⁷.

⁵⁰ *Ibidem*, punctele 356 și 363-365.

⁵¹ *Ibidem*, punctele 358 și 359.

⁵² Punctele 503 și 504 din hotărârea paralelă atacată.

⁵³ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).

⁵⁴ Tribunalul s-a întemeiat pe Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, punctele 38 și 39), în hotărârea atacată, punctele 383 și 384.

⁵⁵ Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO 2004, L 145, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 8, p. 247).

⁵⁶ Astfel, ar putea „să stimuleze acționarii să își vândă titlurile pe piațe și să conducă de asemenea la o retragere masivă a depozitelor, ceea ce ar avea drept consecință să agraveze situația financiară a băncii și, prin urmare, să aducă atingere eficacității unei acțiuni a SRB, precum și funcționării pieței”. Punctul 373 din hotărârea atacată.

⁵⁷ Sublinierea noastră. Punctele 376 și 377 din hotărârea atacată.

82. În ceea ce privește argumentul potrivit căruia SRB a restricționat în mod nejustificat accesul la schema de rezoluție, întrucât a publicat versiuni neconfidențiale mai puțin redactate ale schemei de rezoluție și ale evaluărilor 1 și 2, Tribunalul a arătat că trecerea timpului (în speță, o diferență de opt luni) constituie o circumstanță care în mod normal poate influența analiza problemei dacă sunt întrunite la un moment dat condițiile de care depinde confidențialitatea informațiilor vizate⁵⁸. Acesta a explicat, în opinia noastră, suficient de detaliat că publicarea ulterioară a unor informații suplimentare nu a influențat dreptul reclamantei în primă instanță de a formula o acțiune directă și de a răspunde la informațiile suplimentare în memoriul în replică.

83. Prin intermediul celui de al șaselea motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a respins, la punctele 721-728 din hotărârea atacată, solicitarea sa de a dispune măsuri de cercetare judecătorească, inclusiv o ordonanță prin care să se solicite prezentarea anumitor documente, și de a adresa întrebări scrise Regatului Spaniei.

84. Tribunalul, după ce a dispus depunerea de către SRB a unor versiuni confidențiale ale schemei de rezoluție și ale altor documente⁵⁹, a decis că acestea nu erau relevante pentru soluționarea litigiului⁶⁰. Recurenta susține că i-a fost încălcat astfel dreptul la apărare, întrucât versiunile confidențiale ale documentelor fuseseră consultate nu numai de către SRB și Comisie, ci și de către Tribunal. În schimb, recurenta susține că nu a fost în măsură să formuleze noi argumente sau să își modifice punctul de vedere cu privire la argumentele existente fără a avea acces la aceste informații.

85. În opinia noastră, Tribunalul s-a întemeiat în mod corect pe jurisprudența Curții potrivit căreia numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în legătură cu cauzele cu care este sesizat. Astfel, acesta a avut posibilitatea să statueze pe baza concluziilor⁶¹.

86. Prin urmare, Curtea ar trebui să respingă ca nefondate al cincilea și al șaselea motiv de recurs și al cincilea și al șaselea aspect al celui de al doilea motiv de recurs din recursul paralel.

B. Motive de recurs proprii cauzei C-535/22 P

87. Recurenta din prezenta cauză contestă constatările Tribunalului cu privire la pretensele nereguli din procedura de vânzare a Banco Popular (secțiunea 1) și încălcarea dreptului de proprietate în ceea ce privește anumite dispoziții din Regulamentul privind MUR (secțiunea 2) și din schema de rezoluție (secțiunea 3).

⁵⁸ Întemeindu-se pe Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, punctele 48 și 49), în hotărârea atacată, punctul 390.

⁵⁹ Enumerate la punctul 95 din hotărârea atacată.

⁶⁰ Cu excepția scrisorii Banco Popular către BCE din 6 iunie 2017, care a fost comunicată părților. Tribunalul și-a întemeiat decizia pe articolul 103 din Regulamentul de procedură. A se vedea punctele 380 și 723 din hotărârea atacată.

⁶¹ Punctele 725-727 din hotărârea atacată.

1. Procedura de vânzare a Banco Popular

88. Recurenta susține⁶² că Tribunalul a aplicat în mod eronat articolul 14 din Regulamentul privind MUR⁶³ în ceea ce privește maximizarea prețului de vânzare. Ea susține că acesta este unul dintre obiectivele rezoluției în temeiul articolului 14 din Regulamentul privind MUR, care ar trebui coroborat cu articolul 39 din Directiva 2014/59. În sfârșit, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a concluzionat că SRB nu avea obligația de a încerca măsuri alternative înainte de rezoluție⁶⁴.

89. Prin intermediul celui de al doilea și al celui de al treilea aspect al celui de al treilea motiv de recurs, recurenta reproșează Tribunalului (i) că și-a încălcat obligația de diligență atunci când a respins ca inadmisibile argumentele ei privind pretensele erori cuprinse în planul de rezoluție din 2016 și (ii) că i-a încălcat dreptul la apărare.

90. În ceea ce privește afirmațiile descrise la punctul 88 de mai sus, Tribunalul a constatat că maximizarea prețului de vânzare nu se numără printre obiectivele rezoluției cuprinse la articolul 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul privind MUR. În plus, acesta a constatat că articolul 39 alineatul (2) litera (f) din Directiva 2014/59 este relevant pentru vânzarea Banco Popular. Acest articol stabilește cerințele procedurale pentru instrumentul de vânzare a activității, care prevede că scopul scoaterii pe piață „trebuie să fie maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, al activelor, drepturilor sau pasivelor în cauză”.

91. Tribunalul a examinat în detaliu fiecare etapă a procedurii de vânzare a Banco Popular, ținând seama de explicațiile SRB din schema de rezoluție și din decizia privind scoaterea pe piață. Un factor important luat în considerare de Tribunal a fost necesitatea ca procedura de comercializare să rămână cât mai secretă cu putință, pentru a evita divulgări care ar putea determina o incertitudine suplimentară și o pierdere a încrederii pieței, punând astfel în pericol stabilitatea financiară⁶⁵.

92. De asemenea, Tribunalul a analizat pretinsa obligație a SRB de a utiliza măsuri alternative înainte de rezoluție, interpretând articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul privind MUR. Tribunalul a constatat că recurenta a interpretat în mod eronat această dispoziție, care prevede că actorii implicați în rezoluție „depun eforturi pentru a reduce la minimum costul rezoluției și a evita distrugerea valorii, *cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a realiza obiectivele rezoluției*”⁶⁶. Tribunalul a decis de asemenea că evaluarea comparativă a intereselor și proporționalitatea rezoluției nu pot fi apreciate doar în funcție de ingerința în dreptul de proprietate al acționarilor⁶⁷.

⁶² Al doilea motiv de recurs și primul aspect al celui de al treilea motiv de recurs.

⁶³ Punctele 520-569 din hotărârea atacată.

⁶⁴ Punctele 669-697 din hotărârea atacată.

⁶⁵ Punctele 545-552 din hotărârea atacată.

⁶⁶ Sublinierea noastră. A se vedea de asemenea punctele 671 și 672 din hotărârea atacată.

⁶⁷ Punctele 486, 487, 673 și 674 din hotărârea atacată. Tribunalul a examinat, de asemenea, motivarea cuprinsă în schema de rezoluție care privește evaluarea comparativă a intereselor (punctele 675-679).

93. În continuare, Tribunalul a examinat motivarea schemei de rezoluție privind motivele pentru care alte instrumente de rezoluție nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției, motivele pentru care SRB s-a îndepărtat de planul său de rezoluție din 2016 și motivul pentru care recurgerea la FUR nu era o opțiune⁶⁸.

94. Considerăm că Tribunalul a interpretat în mod corect articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul privind MUR în ceea ce privește evaluarea comparativă a diferitor interese care sunt în mod necesar afectate de un instrument de rezoluție. De asemenea, a analizat în detaliu motivarea din schema de rezoluție cu privire la alte soluții care nu au fost puse în aplicare.

95. În ceea ce privește al doilea și al treilea aspect al celui de al treilea motiv de recurs, prezentate la punctul 89, considerăm că acestea sunt inadmisibile. În primul rând, Tribunalul a constatat că argumentele îndreptate împotriva planului de rezoluție din 2016⁶⁹, care nu au fost preluate în schema de rezoluție finală a Banco Popular, au fost invocate doar în replică și, prin urmare, erau inadmisibile. Tribunalul a adăugat că aceste argumente sunt, în orice caz, inoperante pentru aprecierea validității schemei de rezoluție adoptate în final⁷⁰.

96. Suntem de acord. În primul rând, rezultă că, în primă instanță, recurenta a susținut în replică că planul de rezoluție din 2016 nu a fost pregătit în mod corect⁷¹, însă, între timp, argumentul a fost modificat, susținând că planul de rezoluție din 2016 ar fi trebuit să fie actualizat. Întrucât este un argument nou în stadiul recursului, acesta este inadmisibil⁷².

97. Chiar dacă Curtea nu ar fi de acord și ar aprecia că aceste argumente sunt admisibile, noi le considerăm nefondate. Articolul 23 al treilea paragraf din Regulamentul privind MUR prevede: „Atunci când adoptă o schemă de rezoluție, comitetul, Consiliul și Comisia iau în considerare și urmează planul de rezoluție menționat la articolul 8, cu excepția cazului în care comitetul consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi îndeplinite mai eficient prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planul de rezoluție”.

98. Tribunalul a explicat că planul de rezoluție din 2016 nu putea avea în vedere criza de lichiditate căreia Banco Popular a trebuit să îi facă față începând din luna aprilie 2017⁷³. În plus, Tribunalul a făcut trimitere la considerentele (44)-(46) ale schemei de rezoluție, în care SRB a explicat „motivele pentru care instrumentul de rezoluție avut în vedere în planul de rezoluție din 2016 nu era adecvat circumstanțelor existente la data rezoluției”⁷⁴. În consecință, SRB a modificat instrumentul de rezoluție care urma să fie pus în aplicare în ceea ce privește Banco Popular, trecând de la instrumentul de recapitalizare internă la instrumentul de vânzare a activității⁷⁵.

99. Prin urmare, Tribunalul a respins în mod întemeiat această afirmație ca fiind lipsită de relevanță.

⁶⁸ Punctele 680-697 din hotărârea atacată.

⁶⁹ A se vedea punctul 10 din concluziile prezentate în paralel.

⁷⁰ Punctele 490 și 491 din hotărârea atacată.

⁷¹ Punctul 688 din hotărârea atacată.

⁷² A se vedea nota de subsol 41 de mai sus.

⁷³ Punctul 689 din hotărârea atacată.

⁷⁴ Punctul 691 din hotărârea atacată.

⁷⁵ SRB a arătat că „nu se garantează că instrumentul de recapitalizare internă, avut în vedere în acest plan, ar fi permis remedierea imediată și eficientă a crizei de lichiditate a Banco Popular”. Punctul 691 din hotărârea atacată.

100. Prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al treilea motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul i-a încălcat dreptul la apărare, întrucât a considerat că observațiile recurente și raportul de expertiză prezentat de aceasta nu dovedesc modul în care alte măsuri alternative ar permite atingerea obiectivelor rezoluției.

101. Propunem Curții să constate că aceste cereri sunt vădit inadmisibile, întrucât, contrar articolului 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții⁷⁶, nu precizează părțile din hotărârea atacată pe care le contestă.

102. În concluzie, în măsura în care sunt admisibile, propunem Curții să respingă al doilea și al treilea motiv de recurs.

2. Cu privire la excepția de nelegalitate a articolelor 15 și 22 din Regulamentul privind MUR

103. În cadrul celui de al șaptelea motiv de recurs, recurenta a contestat în continuare aprecierea Tribunalului cu privire la validitatea articolelor 15 și 22 din Regulamentul privind MUR.

104. Aceasta susține, în primul rând, că Tribunalul⁷⁷ a aplicat în mod eronat jurisprudența Curții de Justiție privind băncile insolubile, în al doilea rând, că articolele 15 și 22 din Regulamentul privind MUR încalcă cerința necesității, deoarece sunt formulate prea larg, permițând astfel o acțiune arbitrară, în al treilea rând, că aceleași dispoziții sunt contrare articolului 5 alineatul (4) TUE, deoarece nu prevăd soluții diferite pentru băncile care au probleme de lichiditate, pe de o parte, și cele care întâmpină probleme de insolvență, pe de altă parte, în al patrulea rând, că aceleași dispoziții ar fi contrare articolului 52 din cartă și articolului 5 alineatul (4) TUE, întrucât nu prevăd posibilitatea de a corecta deprecierea acțiunilor după evaluarea finală în temeiul articolului 20 din Regulamentul privind MUR și, în sfârșit, recurenta susține că articolele 15 și 22 din Regulamentul privind MUR sunt disproporționate, întrucât nu prevăd o compensare adecvată, iar alegerea între diferitele instrumente de rezoluție duce la discriminare între băncile care au probleme de lichiditate și băncile insolubile.

105. În primul rând, trebuie precizat că al patrulea aspect al acestui motiv de recurs este inadmisibil, întrucât nu precizează părțile din hotărârea atacată pe care le contestă⁷⁸. În plus, în măsura în care se referă la discriminarea care rezultă din alegerea instrumentului de rezoluție, al cincilea aspect al acestui motiv de recurs este inadmisibil, întrucât este un argument nou invocat în stadiul recursului⁷⁹.

106. În ceea ce privește fondul cauzei, Tribunalul, răspunzând la excepția de nelegalitate, a urmat etapele necesare pentru a stabili dacă o limitare a dreptului de proprietate protejat de articolul 17 din cartă poate fi justificată în temeiul articolului 52 din cartă⁸⁰.

⁷⁶ A se vedea de asemenea Hotărârea din 21 octombrie 2020, BCE/Estate of Espírito Santo Financial Group (C-396/19 P, EU:C:2020:845, punctul 24).

⁷⁷ Punctele 150-219 din hotărârea atacată.

⁷⁸ A se vedea punctul 101 și nota de subsol 76 de mai sus.

⁷⁹ A se vedea nota de subsol 41 de mai sus.

⁸⁰ Punctele 159 și 160 din hotărârea atacată.

107. Pornind de la obiectivul de interes general din cauza căruia a fost limitat dreptul de proprietate, Tribunalul a reexaminat jurisprudența vastă a Curții de Justiție în contextul crizei financiare, explicând riscurile presupuse de falimentul unei bănci pentru stabilitatea sistemului financiar și bancar din zona euro, precum și riscul de pierderi pentru deponenți⁸¹.

108. Alegerile făcute la articolele 15 și 22 din Regulamentul privind MUR, astfel cum a explicat Tribunalul în detaliu, rezultă din învățămintele desprinse din criza financiară din 2008 și se întemeiază pe principiul potrivit căruia acționarii sunt primii care suportă pierderile unei bănci aflate în dificultate. Tribunalul a concluzionat, întemeindu-se în special pe constatările Curții de Justiție în hotărârea pronunțată în cauza Kotnik, că acționarii trebuie să suporte pe deplin riscul investițiilor lor, inclusiv consecințele economice ale unei situații de dificultate în care s-ar afla banca, ceea ce nu poate fi considerat, prin urmare, o încălcare a dreptului lor de proprietate⁸².

109. În opinia noastră, argumentul recurenței potrivit căruia Tribunalul a aplicat în mod eronat jurisprudența privind băncile insolubile la situația de față nu poate fi admis. Hotărârea pronunțată în cauza Kotnik și celelalte hotărâri ale Curții privind interesul public în materie de stabilitate financiară au fost folosite pentru a demonstra că acționarii trebuie să suporte riscul investiției lor în cazul intrării în dificultate a unei bănci. Cu toate acestea, Tribunalul a arătat de asemenea că articolele 15 și 22 din Regulamentul privind MUR impun condiții pentru SRB și Comisie atunci când acestea decid dacă și cum să adopte un instrument de rezoluție. Făcând trimitere la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind MUR, Tribunalul a declarat că un instrument de rezoluție este utilizat numai în lipsa altor măsuri, cum ar fi procedura obișnuită de insolvență, ajutorul de stat sau împrumuturile, într-un caz specific⁸³.

110. Prin al doilea argument, recurenta susține că Tribunalul a constatat că o restrângere a dreptului de proprietate este justificată cu condiția să fie îndeplinite condițiile de adoptare a unei măsuri de rezoluție⁸⁴. Cu toate acestea, Tribunalul a explicat în continuare condițiile suplimentare impuse de articolele 18 și 21 din Regulamentul privind MUR, care limitează libertatea SRB și a Comisiei în stabilirea parametrilor unei anumite măsuri de rezoluție⁸⁵.

111. Al treilea și al cincilea argument al recurenței critică Tribunalul, susținând că acesta a săvârșit o eroare atunci când a considerat că articolele 15 și 22 din Regulamentul privind MUR sunt proporționale, deși aceste dispoziții nu fac distincție între băncile care se confruntă cu probleme de lichiditate și cele care sunt insolubile, în ceea ce privește instrumentul de rezoluție utilizat și tratamentul acordat acționarilor și creditorilor.

112. Având în vedere analiza privind condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul privind MUR, nu există niciun motiv pentru care Regulamentul privind MUR ar fi trebuit să impună norme de rezoluție diferite băncilor aflate în insolvență și celor cu probleme de lichiditate.

113. În concluzie, propunem Curții să respingă cel de al șaptelea motiv de recurs.

⁸¹ La punctele 161-164 din hotărârea atacată, Tribunalul face trimitere la jurisprudența cunoscută a Curții în urma crizei financiare: Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții (C-526/14, EU:C:2016:570), Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE (C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701), Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții (C-41/15, EU:C:2016:836) și Hotărârea din 25 martie 2021, Balgarska Narodna Banka (C-501/18, EU:C:2021:249).

⁸² Punctele 172-174 din hotărârea atacată.

⁸³ Punctele 180-188 din hotărârea atacată.

⁸⁴ Punctul 169 din hotărârea atacată.

⁸⁵ Punctele 170, 171, 179 și 180 din hotărârea atacată.

3. *Cu privire la dreptul de proprietate și la principiul proporționalității în schema de rezoluție a Banco Popular*

114. În cadrul celui de al optulea motiv de recurs, recurenta susține, în primul rând, că Tribunalul a statuat în mod eronat că Regulamentul privind MUR prezumă insolvența și că, prin urmare, procedura obișnuită de insolvență este unica alternativă la rezoluție, în al doilea rând, că a săvârșit o eroare atunci când a constatat că procedura care a condus la schema de rezoluție nu a fost arbitrară, bazându-se pe evaluarea 2, și, în al treilea rând, că a săvârșit o eroare atunci când a concluzionat că lipsa unei compensații echitabile este proporțională.

115. În ceea ce privește primul argument, el este în parte inadmisibil, întrucât, spre deosebire de articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, nu precizează partea din hotărârea atacată în care Tribunalul a stabilit că Regulamentul privind MUR se întemeiază pe prezumția de insolvență.

116. Recurenta susține de asemenea că Tribunalul a aplicat în mod eronat jurisprudența Curții referitoare la băncile în insolvență la situația Banco Popular⁸⁶. Astfel, pentru aceleași motive prezentate anterior în legătură cu cel de al șaptelea motiv de recurs⁸⁷, acest argument trebuie respins.

117. Cel de al doilea și cel de al treilea argument, potrivit cărora Tribunalul a săvârșit o eroare prin faptul că nu a constatat caracterul arbitrar al schemei de rezoluție pentru motivul că s-a bazat pe evaluarea 2 și caracterul disproporționat al acesteia pentru motivul lipsei unei compensații echitabile, sunt inadmisibile, întrucât sunt invocate pentru prima dată în stadiul recursului⁸⁸. Mai precis, punctele din hotărârea atacată⁸⁹ la care face trimitere recurenta nu se referă nici la evaluarea 2, nici la o compensație echitabilă. De fapt, Tribunalul nu a examinat aceste argumente în primă instanță.

118. În concluzie, propunem Curții, în măsura în care este admisibil, să respingă cel de al optulea motiv de recurs.

VI. Concluzie

119. Având în vedere cele menționate anterior, propunem Curții:

- respingerea recursului;
- obligarea recurenteii la plata cheltuielilor de judecată.

⁸⁶ Punctele 198-208 din hotărârea atacată.

⁸⁷ Punctele 111 și 112 de mai sus.

⁸⁸ A se vedea nota de subsol 41 de mai sus.

⁸⁹ Punctele 466, 467, 474-476 și 481 din hotărârea atacată.